

[Aksel Møller.]

stand, at den højtærede Finansminister, inden Loven skal til at virke, det vil sige inden Pengene kommer i Kassen, vil blive nødt til at komme til Rigsdagen paa ny med Revisionsforslag for at gøre Administrationen og især Ligningen mulig og forsvarlig. Der vil under det videre Arbejde ude omkring for Ligningsmyndighederne utvivlsomt opstaa saadanne Fortolkningskrav, at det ikke vil være muligt alene for den højtærede Finansminister at tilvejebringe Fortolkningen, men simpelt hen en Nødvendighed at tage Lovgivningsmagten med til Afgørelsen.

Naar jeg har sagt det, vil det være paa sin Plads at gøre nogle Bemærkninger om den Kritik, som Forslaget har mødt hos de mange, der om denne Sag har været i Forbindelse med Udvalget. For mig er der en Ting, der er betegnende, naar man tænker paa det store Fremøde og paa de mange forskellige Afskygninger af Landets Erhvervsliv, som mødte for Udvalget, og det er, at ingen, saa vidt jeg husker, hævdede, at Eengangsskatten var overflødig. Der var ingen, der paastod over for Udvalget, at den var unødvendig. Jeg erindrer fra den Post, jeg personlig har faaet, at der selvfølgelig har været nogle, som har ment, at det var overflødigt eller urimeligt i det hele taget at betræde Eengangsskattens Vej, men alle de ansvarlige Organisationer har erkendt, at vort Pengevæsens Situation var saa farlig, at Anvendelsen af det Middel, som dette Lovforslag griber til, var berettiget.

I den Retning kunde jeg altsaa føle mig i tryk Overensstemmelse med, hvad jeg sagde ved Lovforslagets første Behandling, og med de Synspunkter, som Erhvervene har fremsat over for Udvalget. Det, som Deputationerne anførte og som Brevene bærer Vidnesbyrd om, er Kritik af Lovforslagets Principper, dets Opbygning og dets enkelte Bestemmelser og derudover naturligvis en lang Række Transfereringsproblemer.

Hvad de Synspunkter angaar, som er blevet fremført, falder de i høj Grad sammen med, hvad jeg havde Lejlighed til at hævde i dette høje Ting ved Lovforslagets første Behandling. Skulde jeg nævne nogle af Hovedpunkterne for Kritikken, maatte jeg først og fremmest pege paa, at Kritikken almindeligvis anser den Kreds, som skal bære disse Eengangsafgifter, for at være for lille. Jeg er enig i, at der i den Henseende i alt Fald er opnaaet noget i den rigtige Retning ved de Ændringsforslag, hvorved Mi-

nimumsfradraget nedsættes fra 35 000 Kr. til 30 000 Kr., og især ved de Bestemmelser, som fører store kollektive Foreningsformuer ind under en om end beskednen Laanepligt.

For saa vidt føler jeg mig, om ikke tilfredsstillet, saa dog i alt Fald afspist med denne Haandsrækning for dette Punkts Vedkommende, og jeg er selvfølgelig klar over, at hvis de ledige Penges Problem ikke har fundet sin endelige Løsning ved Gennemførelsen af dette Forslag, vil de store, langvarige Statslaans Vej være den naturlige, og i saa Fald vil meget brede Kredse i det danske Folk komme til at være med til Pengenes Sanering gennem den Rentebyrde, som Staten derved paatager sig.

Derimod er det ikke lykkedes at faa nogen som helst Indrømmelse over for et af de hyppigst forekommende Ønsker, som er blevet fremsat over for Udvalget, Ønsket om at ændre Basistidspunktet. Gang paa Gang har vi staaet over for den Indvending, at man ved at fastlægge Basistidspunktet til 1. Januar 1939 medtog under Beskatningen en næsten aarelang Periode, hvor Krigens Paavirkninger i alt Fald kun kan spores svagt. Jeg ved meget vel, at 1. Januar 1939 er valgt med en nænsom Hensyntagen til Obligationsbesiddelsen. Men dette Udgangspunkt er gunstigt for nogle og ugunstigt for andre, og jeg havde derfor haabet, at vi havde kunnet trænge igennem med et Forslag om, at Basistidspunktet blev gjort valgfrit mellem 1. Januar 1939 og 1. Januar 1940. Det Haab gik ikke i Opfyldelse, skønt det var stærkt støttet af de Deputationer, som mødte frem.

Det lykkedes heller ikke at opnaa en yderligere Begrænsning i Beskatningen paa de fiktive Stigninger. Arbejdet i dette høje Ting er en Skole i Resignation, og jeg maa derfor nøjes med en Beklagelse af, at det ikke har været muligt at naa til yderligere Nedsættelse af Loftet over Ejendomsskyldstigningerne. Det Resultat, som var opnaaet paa dette Omraade før Lovforslagets Frem sættelse, er i alt væsentligt blevet staaende. Kun den Forbedring er her kommet til, at Ejendomserhvervelse i Stigningsperioden ogsaa faar Glæde af Begrænsningen til de 20 pCt. Trods denne Forbedring tror jeg, at den endelige Affattelse paa dette Omraade vil vække Skuffelse hos uhyre mange, som rammes af denne Lov.

Det har været en af de vanskeligste Paragraffer, Udvalget overhovedet har haft at arbejde med, og et æret Medlem, et meget indflydelsesrigt Medlem af Udvalget, paastod, det ogsaa vilde være den sidste Paragraf, vi blev færdig med. Den har indført